

Krisztus Megdicsőülése

Gwendolyn Fischer prédikációja

elhangzott Gödöllőn, 2010. február 28-án

Máté 17. 1-9.

¹Hat nap múlva Jézus maga mellé vette Pétert, Jakabot és testvérét, Jánost, és felvitte őket külön egy magas hegyre. ²És szemük láttára elváltozott: arca fénylett, mint a nap, ruhája pedig fehéren ragyogott, mint a fény. ³És íme, megjelent előttük Mózes és Illés, és beszélgettek Jézussal. ⁴Péter ekkor megszólalt, és ezt mondta Jézusnak: "Uram, jó nekünk itt lennünk. Ha akarsz, készítek itt három sátrat: egyet neked, egyet Mózesnek és egyet Illésnek." ⁵Még beszélt, amikor íme, fényes felhő árnyékolta be őket, és hang hallatszott a felhőből: "Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm, reá hallgassatok!" ⁶Amikor a tanítványok ezt hallották, arcra borultak, és nagy félelem fogta el őket. ⁷Ekkor Jézus odament, megérintette őket, és így szólt hozzájuk: "Keljete fel, és ne féljete!" ⁸Amikor föltekintettek, senkit sem láttak, csak Jézust egyedül. ⁹Miközben jöttek lefelé a hegyről, megparancsolta nekik Jézus: "Senkinek se mondjátok el ezt a látomást, amíg fel nem támad az Emberfia a halottak közül."

Kedves Keresztény Közösség!

Amikor a Jordán-keresztelő után néhány tanítvány érzékelt, hogy KI jár velük életük középpontjában, azt kérdezték Tőle:

„Uram, hol az otthonod? Hol laksz?”

Ez biztos többet jelentett, mint amikor azt kérdezzük egymástól, honnan származol, melyik országból, melyik városból jössz.

Kérdésükkel arra gondoltak:

Hol vagy otthon belső lényeddel? Hol vagy teljesen önmagad?

Válasza nagyon egyszerű volt: „Jöjjetek és lássátok.”

A mai evangéliumban hallhatjuk, hogy MIT láttak, akik fel tudtak menni Vele a hegyre, ahol láthatták, hogyan újítja meg imájában az összhangot önmagával, az isteni világgal és életcéljaival.

Átélték lényét, ahogy teljesen áthatotta a világosság és a fény, mint a napot.

És még valamit láttak:

Az ima pillanataiban sohasem vagyunk egyedül!

Megjelent Mózes és Illés, akik már nem a Földön éltek, és beszéltek Vele. Talán életének következő lépéseiről, a közelebbi útról, amely a Golgotához vezet?

Amikor imádkozunk, nem azért tesszük, hogy kapjunk valamit, hanem

- hogy megújítsuk az összhangot belső lényünkkel,
- hogy világossággal és fényel hassuk át életünket,
- és hogy a szellemi világban élő segítők szóhoz juthassanak, tanácsot adhassanak saját életcéljaink alakításánál.

Igen, így legyen!